

плюючим об'єктом наукового дослідження, ніж устояні в часі явища.

У своїх найкращих зразках аналізу сучасних вистав Н. Корнієнко дає приклад такої театральної герменевтики, якої українське театрознавство досі не знало. На найтонший естетичний порух режисера вона відповідає лавиною чуттєвих візій, які підхоплюються інтелектуальними асоціаціями, а ті, своєю чергою, відсилають до філософського глибокого культурного пласта, звідкіля цей порух родом. Видобуту інтелектуально-чуттєву ноту, вона, як талано-витий глядач, додає дорежисерського задуму, сутність якого завжди висловлює у такій дивовижно точній, чіткій і динамічній формі, що її навіть називають «формулою вистави».

Дар креативності Неллі Миколаївни поширюється не лише на театральний процес. Учас, коли наше суспільство сприймає мистецтво або як «надбудову» (за інерцією «старого»), або як *entertainment* (зане домисля «нового»), вона будує таку перспективу третього тисячоліття, де театр, здатний відгукнутися на глибокі системні зрушення, може вчитися суспільство новим нелінійним формам мислення. Більше того, виходячи із виведеного нею закону «незалежності художніх систем», Неллі Миколаївна стверджує, що саме зараз культура може стати тією ланкою, яка «втягне» й економічну, і соціальну сфери. Оптимізм? Так, але глибоко обґрунтований. Звісно, вона розуміє, що сучасна ситуація характеризується як системна криза культури, однак, пропонує не боятися цього, бо в такій ситуації є і моделі виходу з кризи. Обриси нового, які проступають в такій ситуації, стають джерелом оптимізму для Неллі Миколаївни – людини європейської, для її допитливого «інтерпретативного» розумутане-вгамовної інтуїції: «Ми перебуваємо в найчутливішій точці новотворення. Державотворення, націотворення, етнотворення, я-творення... Процес винятково цікавий».

Хай щастить Неллі Миколаївни у її пошуках, хай не згасає її цікавість й не вичерпується людяність, а люди хай ходять прокладеними нею стежками!

Олена ЛЕВЧЕНКО

кандидат філософських наук

ЛАРИСА СКОРИК (До дня народження)

Лариса Павлівна Скорик – український архітектор, науковець, педагог та громадсько-політичний діяч – народилася 4 жовтня 1939 року в м. Любич (Польща). Прийшла у мистецтво після закінчення з відзнакою Львівського політехнічного інституту за спеціальністю «архітектура» (1960). Саме тут, навчаючись під орудою видатних архітекторів-педагогів, вона сформувалася як творча особистість. Працювала архітектором у Донецькій філії Державного інституту проектування міст “Діпромісто” (1960–1962), старшим архітектором Львівської філії “Діпромісто” (1962–1967). Потім було навчання в аспірантурі при Київському інженерно-будівельному інституті (1967–1970). 1972 року захистила кандидатську дисертацію.

Від 1972 року Лариса Скорик працює в Київському державному художньому інституті (нині Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури – НАОМА) старшим викладачем, доцентом кафедри архітектурного проектування (1977), професором (1993), керівником навчально-творчої майстерні (дотепер). Потрапити до майстерні Лариси Павлівни навчатись – честь і радість для студентів. А оскільки бажаючих навчатись у ній більше, ніж наявних місць, щороку про-

ходить своєрідний конкурс. Втім, кожен студент факультету завжди може розраховувати на увагу Лариси Павлівни, своєчасно почути високопрофесійну пораду.

Як керівник навчально-творчої майстерні Л. Скорик приділяє велику увагу вільному, природному розкриттю творчих здібностей студентів. Окрім професійного ставлення до фаху й самодисципліни, Лариса Павлівна виховує у своїх учнів любов і бережливе ставлення до кращих надбань архітектури, до традицій національної культури. Під її керівництвом студенти навчаються творчо мислити, відчувати і втілювати своє, індивідуальне, набувають необхідних професійних навичок. Багато сил і творчої енергії професор Л. Скорик віддає індивідуальній роботі з кожним студентом. За роки педагогічної діяльності нею виховано плеяду скравих талантів. Десятьківдомих архітекторів, які нині успішно працюють в різних містах України, Росії, Європи з гордістю називають себе учнями професора Лариси Скорик, чия життєва творчість є прикладом невтомної праці в ім'я розбудови національної мистецької школи, примноження доброї слави української культури.

Лариса Скорик активно провадить науково-дослідницьку роботу і демонструє високу майстерність у широкій творчій архітектурно-мистецькій практиці. Вона є автором багатьох архітектурних проєктів, займається як розробкою комплексних урбаністичних проєктів, такі проєктування окремих споруд, вирішує питання синтезу мистецтва в інтер'єрах, екстер'єрах архітектурних об'єктів, просторової композиції та архітектурно-ландшафтних ансамблів. Їй притаманна зацікавленість проблемами збереження історичної спадщини, гармонізації старого і нового в процесі реконструкції історичних міст. Як заступник голови Українського товариства охорони пам'яток історії та культури (з 1997 р.) Лариса Павлівна принципово, на різних рівнях, виступає за збереження архітектурної спадщини, аргументовано відстоює свою точку зору як непересічний фахівець.

Правомірність переконань Лариси Скорик як науковця ґрунтується на досвіді архітектурної практики і теоретичних розробок. Вона є автором понад 100 публікацій, присвячених актуальним проблемам сучасної архітектури, а також значної кількості архітектурних проєктів, переважна більшість яких стосується проблем реконструкції історичних міст, наприклад, проєкти планування та забудови центральної частини м. Тисмениця Івано-Франківської області, реконструкція центральної частини м. Новоселиця Чернівецької області (1964); генеральні плани м. Мукачеве Закарпатської області та загальноміської зони відпочинку "Глинка-Наварія" у м. Львові (1966); проєкти спорткомплексу "Дружба" (1965), Національного парку "Шевченківгай" у м. Львові (1966); проєкти реконструкції центральної частини міст Львова (1970), Хмельницького (1973), Вінниці (1974), Івано-Франківська (1982); комплекс Храму Всіх Святих Українського народу у м. Львові (1994); монастирсько-церковний комплекс св. Василя Великого у Києві (1999); Університетська церква рівноапостольних Кирила і Мефодія у м. Черкасах (2003); проєкти Єгипетського національного музею в Каїрі (2004), каплиці в пам'ять Десятинної церкви з музефікацією збережених фундаментів у просторі підземного музею на території Княжого Дитинця в м. Києві, реконструкції Контрактової площі у м. Києві (2004), церкви Пресвятої Богородиці у Василькові (2006), храму св. Володимира у Житомирі (2006–2009), офісно-готельного комплексу повул. Воскресенській у Києві (2007–2009), проєкт реконструкції Набережного шосе у Києві (2008–2009) та ін.

Особливу увагу приділяє Л. Скорик науково-методичній роботі, зокрема нею створено ряд наукових праць, присвячених вирішенню проблем історико-архітектурної спадщини, сучасної архітектури, мистецької освіти. Основні її дослідження: "Формування загальноміських центрів у західноукраїнських містах" (1969); "Принципи формування загальноміських центрів історичних міст" (1972); "Історико-архітектурна спадщина аустрактуріцентрів реконструйованих міст" (1974); "Теоретичні та практичні проблеми застосування системних методів в архітектурі та містобудуванні" (1981); "Центр міста. Історична спадщина і сучасність" (2000); "Чернівці", "Архітектура Ізраїлю" (2007).

По-справжньому вражає надзвичайно активна науково-творча, педагогічна, громадська,

політична діяльність Лариси Павлівни. Вона була народним депутатом України (1990–1994); систематично бере участь у передачах на телевізійних каналах на тему забудови міста Києва та реконструкції історичних міст України; здійснює широку громадську діяльність як віцепрезидент Національної спілки архітекторів України (1991–1993), член Центрального проводу НРУ (1989–1992), голова Всенародного руху України (1993–1996), президент Міжнародного товариства “Україна – Ізраїль” (1995), заступник голови Українського товариства охорони пам’яток (1997), голова ради Міжнародної економічної фундації (з 1999), голова Вищої громадської колегії з проблем забудови та збереження історичного середовища Києва.

Завизначні здобутки в галузі професійної діяльності, наукову і педагогічну роботу її народжено орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня, Почесною Грамотою Верховної Ради України, Срібною медаллю АМУ, орденом Рівноапостольного князя Володимира Української православної церкви Київського патріархату, відзнаками Міністерства регіонального розвитку та будівництва України. 2001 року її обрано членом-кореспондентом Академії мистецтв України (нині – Національна академія мистецтв України) повідділенню синтезу пластичних мистецтв.

Погожого жовтневого дня 2009 року у Національній академії мистецтв України відбулася культурно-мистецька акція, приурочена до ювілею Лариси Павлівни Скорик. Ювілярка отримала багато привітань не лише від друзів, колег, а й від видатних діячів української культури, науки, політики. Втім, відчувалося, що особливо приємним для знаного архітектора і педагога були осінні квіти – чарівні жовті хризантеми, які ювілярці подарували студенти.

Щиро вітаємо ще раз вельми шановну Ларису Павлівну зі святом і бажаємо їй подальших творчих злетів, плідної багаторічної науково-педагогічної і громадської діяльності!

Поліна ХАРЧЕНКА

кандидат педагогічних наук

МИКОЛА МАЩЕНКО

(До 80-річчя від дня народження)

Ім’я кінорежисера, письменника та громадського діяча Миколи Мащенка широко відоме в Україні та за її межами. З поважних довідкових видань, енциклопедій, Інтернет-сайтів, де розміщено відомості про Миколу Павловича Мащенка, можна дізнатись про вагомий творчий доробок майстра, у якому – понад 20 фільмів, близько 10 художніх книжок та збірок поетичних творів; майже два десятиліття режисер очолював роботу Київської кіностудії імені Олександра Довженка – флагмана вітчизняної кінематографії.

Аще у довідниках наводиться дата народження режисера – 12 січня 1929 року. Отож після нескладних математичних обчислень стає зрозумілим, що маєстра наразі виповнилось чимало років! А ось у це повірити доволі складно, адже Микола Павлович не виглядає на свій вік: експресивний, завзятий, артистичний; в очах – іронічні виблиски, норовливою хвилиною в’ється непокірний чуб, ледь припорошений сивиною. Перше, що спадає на думку: напевне, рік народження майстра визначено помилково. Однак, з хронологією усе в порядку.

Що правда, Микола Павлович має «про запас» іншу, не офіційну, проте реальну дату народження, яку називає «маминою» – не 12 січня, а 12 грудня. Саме в цей день у селі Мілу-

